

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Forslag til lov om ændringer i postloven vedtoges enstemmigt med 150 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om apotekervæsenet.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 381, fremsættelsen i tidenden sp. 1153).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om afgift af og tilskud til apoteker for årene 1960 og 1961.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 407, fremsættelsen i tidenden sp. 1159).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Mørk: Jeg kan på mit partis vegne tilsige vor fulde støtte til en hurtig og velvillig behandling af de to foreliggende lovforslag. Da afgiftsbestemmelserne, der jo er de vigtigste ændringer i forslaget, på grund af deres komplicerede karakter bedst egner sig for en udvalgsbehandling, skal jeg kun sige nogle få ord herom, hvorimod jeg gerne vil fremføre nogle mere principielle betragtninger lidt senere vedrørende apotekervæsenet.

For os, der for nogle år siden var med til at gennemføre en ny apotekerlov, kan det måske virke lidt overraskende, at den da gennemførte afgiftsordning allerede efter 4 års forløb faktisk har spillet fallit, eller sagt på en anden måde: afgiftsbestemmelserne opfylder i dag ikke de formål, som vi stilede efter dengang. Årsagen hertil skal bl. a. søges i den udvikling, den meget stærke udvikling, der i de seneste år er foregået inden for lægemiddelforsyningen, en udvikling, som ingen af os kunne forudse, da vi i 1954 gennemførte den nye apotekerlov.

Det forslag, der er til behandling, går kort ud på at nedsætte afgifterne til apotekerfonden, som i øjeblikket vel er nået op på en kapital på omkring 160-162 mill. kr. Medens vel rundt regnet halvdelen af apotekernes samlede overskud indbetales til apotekerfonden, foreslås indbetalingen nu nedsat til ca. $\frac{1}{4}$. Ved denne nedsættelse af apotekernes afgift til apotekerfonden sikrer man for det første apotekerne et passende gennemsnitsudbytte, og samtidig begrænses medicinpriserne, d. v. s. man undgår en yderligere forhøjelse af medicinpriserne. Endvidere opnår man samtidig en udjævning af apotekernes udbytter, således at en større andel af de store udbytter overføres til de mindre apoteker; dette kan sikkert nok være tiltrængt.

Virkningerne af de foreslåede afgiftsbestemmelser vil derfor være, at antallet af såkaldte tilskudsapoteker væsentligt forøges. Der regnes med, at ca. $\frac{1}{3}$ af de bestående 353 apoteker efter forslaget skal have tilskud fra apotekerfonden.

En anden ændring vedrører apotekernes åbningstider. Ministeren foreslår her en mere smidig ordning end den nugældende, og jeg kan helt tilslutte mig denne ændring.

Det andet lovforslag om afgift af og tilskud til apoteker for årene 1960 og 1961 er jo en direkte følge af forårets lønstigninger. Disse lønstigninger er trådt i kraft for længst, og jeg kan ikke se, at der kan ændres ved dette lovforslag, som jo er en midlertidig lov, kun gældende for årene 1960 og 1961, altså en overgangsordning. Jeg håber, at vi hurtigt kan gøre dette lille forslag færdigt i udvalget.

Jeg vil dernæst fremsætte nogle mere principielle betragtninger om vort apotekervæsen i al almindelighed. Man møder ofte i befolkningen dette spørgsmål: hvorfor skal der i en by med 20 000-30 000 indbyggere være 2-3 apoteker, hvilket ofte er tilfældet? De er alle små fabrikker med et relativt stort og velkvalificeret personale, og de fremstiller stort set de samme medikamenter eller kan i hvert fald gøre det. Er dette rationel drift, spørges der mange gange. Ville det ikke være mere i pagt med den udvikling og effektivitet, der i øvrigt foregår på andre områder, hvis kun det ene af de i eksemplet nævnte 3 apoteker blev producerende, fremstillede medicin, og de 2